

hos os, nemlig mellem min Nevø og min Kones lille Niece . . . De husker nok det unge Par, De saa' hos os forleden. De er jo noget unge bægge to. Men Herregud! Vi bliver saamænd tidsnok gamle, ikke sandt?"

„Jo, ganske vist — det er netop — netop det særlige,“ sagde Emanuel uden selv at vide, hvad han mente.

„Naa, farvel, Hr. Pastor! Jeg ønsker Dem til Lykke, om De faar Rugen godt i Hus!“

Doktoren gav Kusken et Vink, og Vognen rullede atter afsted.

Henne ved Vejgrøften havde imidlertid Væverens rødkantede Øjne aarvaagent iagttaget de to Mænd; og da Doktoren var kørt, gik han en Tid tavs ved Siden af Emanuel og rømmede sig og smaa-smilte.

„Det er jo egentlig paa en Maade en ret flink Mand, den Hassing — saadan af Anseelse,“ sagde han tilsidst.

„Aa ja.“

„Man kan da derfor kun daarligt forstaa, at han er saa grumme forskrækkelig i sine politiske Anskuelser? Det er dog ret egentlig besynderligt.“

„Jeg tror ikke, Doktor Hassing befatter sig med Politik.“